

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317203996
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317203996.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: Z. Z., nar. X. Z. XXXX, trvalo bytom A. XXX/XX, N., zastúpeného splnomocnenkyňou: Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 814,93 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 23. marca 2020 č. k. 19C/22/2017-266, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania o výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 3.2.2017 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 20.1.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V časti, v ktorej bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 814,93 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a v časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 814,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 3.2.2017 až do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobcovi priznal proti žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 43c ods. 1 a 2, § 46 ods. 2, § 52 ods. 1, § 101 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy stranami (ďalej len „O.z.“); § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy stranami (ďalej len „Obch.z.“); § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. f/ a k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy stranami (ďalej aj „ZoSÚ“); § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ust. O.z.. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 22.2.2017 pôvodne domáhal určenia neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej medzi stranami dňa 16.7.2014, č. 8500070250 (ďalej aj „zmluva“) eventuálne, že úver vyplývajúci zo zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň žiadal určenie, že Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500070250 (ďalej len „dohoda o poskytnutí služieb“) je neplatná. Uvedených nárokov sa domáhal z dôvodu, že zmluva nie je uzatvorená v súlade so

ZoSÚ a ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku, v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, vychádzajúc z výšky skutočne a preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 1.450 eur, pri výške mesačnej splátky 89,65 eur, splatnosti 36 mesiacov, ak by do celkových nákladov (RPMN) žalovaná zahrnula poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50 eur, výslednou je RPMN vo výške 89,22, % pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (t.j. úver + úrok za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) sa rovná sume 3.277.40 eur, vzhľadom k čomu sa zmluva podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 2 ZoSÚ považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V zmluve absentujú aj ďalšie náležitosti, a to neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov, doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru. Žalovaná so žalobcom spoločne so zmluvou uzavreli dňa 16.7.2014 aj Dohodu o poskytnutí služby, závislú na zmluve, ktorá je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so ZoSÚ a O.z.. Na základe tejto dohody žalovaná ako veriteľ poskytla žalobcovi službu spočívajúcu v odklade splatnosti splátok a iné, z ktorých však žalobca nemal reálne žiadny prospech. Za túto službu žalovaná zinkasovala odplatu mesačne vo výške 2,51% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, ktorá predstavovala sumu 36,40 eur mesačne, celkovo 1.310,40 eur, čo je ďalšie navýšenie nákladov spotrebiteľa o 97%. Obdobné poplatky, ktoré súvisia so Zmluvou, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Na základe uvedeného je uvedená dohoda neplatná. Ďalej, dohodnutá výška úrokovej sadzby takmer dvojnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, teda ide o neplatný právny úkon. Zmluva o úvere je teda neplatná pre absenciu jej podstatnej náležitosti (dojednanie o úroku) a žalovaná je povinná podľa zásad o bezdôvodnom obohatení vrátiť žalobcovi len poskytnutú sumu úveru. Žalobca sa pokúsil so žalovanou riešiť vec mimosúdnou cestou výzvou z 30.1.2017, na ktorú však žalovaná reagovala negatívne odpoveďou z 3.2.2017. Spolu so žalobou žalobca žiadal vydanie neodkladného opatrenia, ktorému návrhu súd vyhovel uznesením č. k. 19C/22/2017-18 z 2.3.2017 v časti tak, že uložil žalovanej zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcu až do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Žalovaná poprela tvrdenie o nesprávnom údaji o RPMN, predložila ako dôkaz rozpis vzorca určeného zákonom na výpočet RPMN. Ďalej tvrdila, že termín konečnej splatnosti úveru je vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky. Zmluva obsahuje aj zákonom vyžadovanú výšku splátky (89,65 eur), termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí - uvedené v Oznámení Veriteľa o schválení úveru Dižníkovi, ako aj v Splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok (36 splátok), teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ. Odplata podľa Dohody o poskytnutí služby je cenou plnenia, čiže úvaha o neprijateľnosti dojednaní o tejto odplate je vylúčená. Podľa bodu I.2 Dohody: „Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzatvorenie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok.“. Služba je nepovinná, a pre jej uzatvorenie sa žalobca rozhodol sám a dobrovoľne. Keďže táto Dohoda bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver (§ 2 písm. g/ ZoSÚ). Pokiaľ ide o zmluvu, ust. § 53 ods. 6 O.z. stanovovalo: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.“. Najvyššia prípustná výška odplaty bola v čase uzatvorenia zmluvy regulovaná Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.Z. („...odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky...“). Odplata podľa citovaného ustanovenia bola v rozhodnom období vo výške 12,61 %, čo znamená, že povolený dvojnásobok bol zákonodarcom stanovený na 25,22 %. Nakoľko je v zmluvách uvedená nižšia RPMN, výška odplaty bola dojednaná v súlade s relevantnými právnymi predpismi, a preto nejestvuje žiadny právny dôvod požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť.

Keďže žalovaná ani k 15.1.2018 nepredložila prehľad splátok, žalobca vypočítal sumu bezdôvodného obohatenia ako rozdiel medzi plnením v zmysle zmluvy (36 splátok x výška splátky 89,65) a sumy, ktorú uviedla žalovaná v žiadosti o vykonávanie zrážok (2.462,47 eur). Teda rozdiel je 764,93 eur. Výška zrazenej sumy zamestnávateľom je 1.500 eur. Žalobca teda celkovo zaplatil 2.264,93 eur a celková suma bezdôvodného obohatenia žalovanej je 814,93 eur s odkazom na § 451 ods. 2 O.z., nakoľko v súlade so súdnou praxou v prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti je plnenie plnením bez právneho dôvodu. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 30.1.2017, kedy žalovanému bola doručená výzva, a to až do zaplata. V súlade s uvedeným žalobca žiadal zmenu

žaloby (z určovacej žaloby na žalobu na plnenie). Súd pripustil zmeny žaloby uznesením z 29.1.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.2.2018.

Žalovaná v podaní z 18.1.2018 namietla premlčanie nároku. Predsporová výzva žalobcu neobsahuje sumu, ktorú si žalobou žalobca uplatňuje, a teda žalovaná namieta dátum uplatnenia úrokov z omeškania. Zmluva o úvere je zmluvou odplatnou, preto nárok žalobcu je nedôvodný.

Súd v poradí prvým rozsudkom z 26.3.2018 žalobe vyhovel v časti istiny (výrok I.) v celom rozsahu. Vyhodnotil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pretože zmluva nespĺňa náležitosť písomnej formy (§ 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ), a že dohoda o poskytnutí služieb je neplatný právny úkon, na základe čoho žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu toho čo zaplatil žalovanej nad rámec žalobcovi poskytnutej sumy 1.450 eur. Žalobca vychádzal zo sumy zaplatenej žalobcovi vo výške 2.264,93 eur. Súd vyhodnotil námietku žalovaného, že nárok je premlčaný ako nedôvodný. Prvá splátka bola splatná dňa 1.9.2014 vo výške 89,65 eur, následne s mesačnou periodicitou. Teda suma 1.450 eur bola celkovo splatená najskôr 17. splátkou, t. j. dňa 1.2.2017. Všetky ďalšie plnenia teda zakladali bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej a nárok ku dňu podania žaloby (22.2.2017) nemohol byť premlčaný. Súd priznal zákonné úroky z omeškania 5% od 3.2.2017, nakoľko z listinného dôkazu (odpovede na výzvu žalobcu) je zrejmé, že najneskôr v tento deň bola žalovanej doručená výzva, z ktorej vyplýva, že žalobca má za to, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Žalobca v priebehu celého konania žiadal, aby žalovaná doručila súdu prehľad platieb. To, že si žalovaná splnila túto povinnosť až 12.2.2018, a tak suma bezdôvodného obohatenia bola zrejmá tiež až v danom štádiu konania, nemôže byť na škodu žalobcu. Voči výroku I. a nadväzujúcemu výroku o náhrade trov konania podala odvolanie žalovaná, odvolací súd rozsudok súdu v predmetnej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, skonštatoval, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval v predmetnom spore ust. § 43a až 46 O.z. upravujúce proces vzniku zmluvy na základe konsenzu zmluvných strán. Rozsudok súdu prvej inštancie zároveň vyhodnotil ako nepresvedčivo odôvodnený, v dôsledku čoho bol postup súdu prvej inštancie nesúladný s právom strany na spravodlivý proces.

Súd prvej inštancie následne vyzval strany, aby sa vyjadrili k procesu uzatvorenia zmluvy s tým, že v prípade ak vyhodnotí, že zmluva bola uzatvorená, bude skúmať náležitosti zmluvy v zmysle ZoSÚ, a to najmä dobu trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti, výšku, počet a termíny splátok, istiny a iných poplatkov.

Po vyjadreniach strán a vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom: Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 15.7.2014 žalobca ako dlžník vyplnil časť 5. zmluvy nazvanej „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte)“: žalobca žiada o poskytnutie úveru vo výške 1.500 EUR so splatnosťou na 36 splátok, s výškou celkovej mesačnej splátky 89,65 EUR, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1.967 EUR s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 20,91 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 18,03 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 49,67 %. Poskytnutá čiastka revolvingu 0 EUR, poplatok za poskytnutie úveru 50 Eur, účel úveru: kúpa/oprava auta. Obdobné údaje vyplývajú z časti 6. zmluvy nazvanej „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR (nevypĺňajte)“. Nad rámec sa v časti 6. Zmluvy uvádza údaj: „ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v%) 5,15“. Zmluva je podpísaná oboma stranami, čo nepoprela ani jedna zo strán. Nebolo sporné, že žalobca podpísal návrh zmluvy dňa 15.7.2014. Medzi stranami tiež nebolo sporné, že žalovaná vyplnila údaje v časti 6. zmluvy až následne, podľa tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaná nepoprela a ktoré sa zhoduje s pečiatkou dátumu na zmluve, až 16.7.2014. Odvolávajúc sa na návrh zmluvy (bod 5. zmluvy) a jeho schválenie (bod 6. zmluvy) súd vyhodnotil, že strany zmluvy o úvere sa dohodli na všetkých jej podstatných náležitostiach. Súd mal za preukázané, že hoci ako listinný dôkaz bola predložená zmluva o revolvingovom úvere, z okolností, za akých bol žalobcovi úver poskytnutý bolo treba dospieť k záveru, že bol poskytnutý klasický úver jednorazovo a v konkrétnej výške. Súd dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Aj keď predmetná zmluva je zmluvou, ktorá vykazuje známky absolútneho obchodu a je potrebné ju posúdiť podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou, a potom normy obchodného práva sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka.

Žalobca namietal, že spolu so zmluvou mu neboli doručené zmluvné dojednania. V zmysle bodu 13 zmluvy, riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril Veriteľ s Dlžníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou

sú zmluvné dojednania... Zmluvné dojednania tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy. Zmluvné strany prehlasujú, že si Žiadosť/Zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripojujú nižšie svoje podpisy. Z uvedeného prehlásenia má súd za preukázané, že zmluvné dojednania tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorými sa dlžník oboznámil, čo potvrdil svojim podpisom. Podľa bodu 2.1 zmluvných podmienok, prvá a druhá veta „Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom .... je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka...a Veriteľa.“ Na základe uvedeného, s odkazom na právne normy, dňa 16.7.2014 došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, kedy žalovaná prijala návrh, žiadosť podpísanú žalobcom dňa 15.7.2014.

ZoSÚ obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala písomnú formu, a preto, ak majú byť akékoľvek náležitosti zmluvy (označované tiež ako povinné) obsiahnuté vo viacerých listinách, tak povinná písomná forma sa týka každej tejto listiny. Pokiaľ však takáto zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Postup žalovanej v kontraktačnom procese v tejto veci je preto v príkrom rozpore s takouto požiadavkou, najmä ak spotrebiteľ - dlžník podpisuje žiadosť o úver, zástupca veriteľa vyplnía ním požadované parametre úveru, potom dochádza ku schváleniu úveru, a teda aj k podpisu zmluvy zo strany veriteľa, pričom je zrejmé, že od počiatku spotrebiteľ - dlžník nemal a ani nemohol mať k dispozícii všetky tie údaje, ktoré ako spotrebiteľovi majú byť poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o úvere, a ktoré zároveň majú byť uvedené ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru a konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, preto v rámci kontraktačného procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu žalovanou (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom - dlžníkom predložený. Je nepochybné, že oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalobcom na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo (pozn. súdu: v danom prípade žalobca podpisoval návrh dňa 15.7.2014 a oznámenie je datované dňom 16.7.2014), a tak nemohlo byť ani jeho súčasťou a ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou uzatvorenej zmluvy. / rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/33/2019 zo dňa 14.1.2020/

Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ. V zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok): 36, pričom v nej nie je uvedené, ktorý mesiac je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejmé, kedy mal žalobca úver začať splácať a potom nie je možné ani s použitím jednoduchšej matematiky vypočítať deň konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ nie je zrejماً splatnosť poslednej splátky úveru, nemožno potom ani podľa bodu 4.5 zmluvných dojednaní (na čo poukazuje žalovaný) dospieť k určeniu dňa konečnej splatnosti úveru, aj keď podľa tohto bodu (4.5) deň splatnosti poslednej splátky úveru, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu rovnako nie je možné určiť termíny jednotlivých splátok. Z bodu 2.1 Zmluvných podmienok vyplýva, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom. atď. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase podpisu zmluvy, nebola zrejماً splatnosť prvej splátky, a teda ani konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu tak zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti, ani termíny jednotlivých splátok, a teda sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Súd nepovažoval za nevyhnutné zaoberať sa splnením ostatných náležitostí zmluvy, keďže pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačuje absencia ktorejkoľvek náležitosti v § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ ZoSÚ.

Žalobca poukazoval na absolútnu neplatnosť dohody o poskytnutí služby. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru zo 16.7.2014 vyplýva, že splátka 89,65 eur pozostáva zo splátky úveru 53,25 eur, a splátky podľa dohody o poskytnutí služby vo výške 36,40 eur. Súdu tiež nie je zrejماً aký reálny prospech mal mať žalobca zo služieb, ktoré mali byť poskytnuté žalobcovi na základe dohody o poskytnutí služby (pozn. súdu: táto nebola súdu predložená). Rozpor s dobrými mravmi vidí súd v tom, že veriteľ zinkasuje odplatu za službu, hoci spotrebiteľovi žiadnu službu neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne. Toto fiktívne plnenie žalovaného (za ktoré musel žalobca zaplatiť vysokú odplatu) nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak plnením slúžiacim záujmom veriteľa. Keďže predmetnú dohodu

súd považuje za neplatnú, plnenie, ktoré žalovaný v súvislosti s ňou od žalobcu prijal, je majetkovým prospechom z neplatného právneho úkonu.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v priebehu konania nebolo sporným, že žalovaná reálne vyplatila žalobcovi sumu 1.450 eur. Žalobca tvrdí, že uhradil žalovanej sumu 2.264,93 eur. Z prehľadu platieb zo strany žalobcu, ktorý predložila súdu žalovaná vyplýva, že žalobca uhradil celkovo sumu 2.397,24 eur. Suma bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného predstavuje sumu 947,24 eur (2.397,24 - 1.450). Súd viazaný žalobným petitom (§ 216 ods. 1 CSP) rozhodol tak ako to vyplýva z I. výroku napadnutého rozsudku. Žalovaná namietala premlčanie nároku. Podľa oznámenia veriteľa, ktoré súdu predložila žalovaná, mala byť prvá splátka splatná dňa 1.9.2014 vo výške 89,65 eur, následne s mesačnou periodicitou. Súd nemá dôvod vychádzať zo skoršieho dňa splatnosti prvej splátky, ktorú ani dlžník netvrdil. Teda suma 1.450 eur bola celkovo splatená najskôr 17. splátkou, t. j. dňa 1.2.2017. Všetky ďalšie plnenia teda zakladali bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej a nárok ku dňu podania žaloby (22.2.2017) nemohol byť premlčaný. Súd priznal zákonné úroky z omeškania 5% od 3.2.2017, nakoľko z listinného dôkazu (odpovede na výzvu žalobcu) je zrejmé, že najneskôr v tento deň bola žalovanej doručená výzva, z ktorej vyplýva, že žalobca má za to, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Žalobca v priebehu celého konania žiadal, aby žalovaná doručila súdu prehľad platieb. To, že si žalovaná splnila túto povinnosť až dňa 12.2.2018, t. j. po tom čo súd pripustil zmenu žaloby, a tak suma bezdôvodného obohatenia bola jednoznačne zrejماً až v uvedený deň, nemôže byť na škodu žalobcu. Žalobcovi na základe uvedeného vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu v sume 814,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 3.2.2017 až do zaplatenia, k zaplateniu ktorého súd žalovanú zaviazal výrokom I., a to so splatnosťou 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej zamietajúcej časti úrokov z omeškania (ako aj zastavujúcej časti) je vec právoplatne skončená.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 396 ods. 3 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), vecne dôvodil tým, že žalobca výzvou z 30.1.2017 žiadal žalovanú o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré má spočívať v preplatku žalobcu, keďže zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, žalobou sa žalobca pôvodne domáhal určenia zmluvy za neplatnú, eventuálne za bezúročnú a bez poplatkov, ako aj určenia dohody o poskytovaní služieb za neplatnú, v žalobe žiadal súd, aby vyzval žalovanú k predloženiu prehľadu platieb zo strany žalobcu, žalovaná splnila až opakovanú výzvu súdu dňa 12.2.2018, súd následne samostatným uznesením pripustil zmenu žaloby a rozsudkom zastavil konanie v časti určenia zmluvy za neplatnú, eventuálne za bezúročnú a bez poplatkov, ako aj v časti určenia dohody o poskytovaní služieb za neplatnú, k späťvzatiu pôvodných nárokov a zmene žaloby došlo na základe vlastných výpočtov žalobcu, keďže žalovaná nereagovala na žiadosti žalobcu o vyčíslenie. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobcovi preto nemožno priznať zavinenie. Na základe uvedených ustanovení súd výrokom II. priznal náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 100% v konaní pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom, keďže bol úspešný v celom rozsahu, pričom neúspech mal len v nepatrnej časti úrokov z omeškania (5% ročne z 814,93 Eur od 30.1.2017 do 2.2.2017).

2. Proti tomuto rozsudku zjavne v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním jej náhrady 100% trov právneho zastúpenia. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Dôvodila, že napáda závery súdu, pretože a) závery súdu odôvodňujúce bezúročnosť úveru sú nesprávne po skutkovej i právnej stránke, b) záver súdu o omeškaní od 3.2. 2017 je neopodstatnený, keďže výzva zo dňa 30.1. 2017, na ktorú súd prvej inštancie poukazuje ako dôvod začiatku omeškania, neobsahuje žiadnu výzvu na vyplatenie akejkoľvek čiastky. S termínom konečnej splatnosti nie je možné spájať žiadny následok v podobe bezúročnosti, v konaní boli predložené dôkazy preukazujúce, že konečná splatnosť bola v prípade označeného zmluvného vzťahu riadne uvedená.

Žalovaná považuje za nesprávny záver súdu, že úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa zákona (údaj o konečnej splatnosti) a ide o dôvod bezúročnosti, pretože záver súdu je vo svojej podstate vystavaný na nesprávnej rigorózne interpretácii rozhodujúcich ustanovení právneho predpisu a odmietnutí ich eurokonformného výkladu. Prvoradou povinnosťou prvoinštančného súdu bolo posúdiť zhodu s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, teda preveriť, či smernica bola transponovaná správne, a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Upriamila pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR (ÚS SR) v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou

slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd v tejto súvislosti na margo argumentácie žalobcu pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto konštatovať, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieho ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; Kühne a Heitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s.379, bod 27). Poukázala tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež Smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedeného spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. V rozhodnutí C -42/15 ESD medzi iným podal tiež výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice z pohľadu, aké náležitosti je možné požadovať za nutné pre zamedzenie dôsledku bezúročnosti . Podľa uvedeného rozhodnutia Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. To v úvahách o spôsobe interpretácie príslušného zákonného ustanovenia na posudzovaný prípad nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok či môže objektívne viesť k sťaženiu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru žalovanej tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok umožňuje spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho vôbec dôležitý, odvodiť. Potreba vyjadrenia exaktného údaja o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Z vyššie uvedeného, pre ktoré koniec koncov zákonodarcu sám v ZoSÚ napravil transpozičné nedostatky okrem iného tiež i zrušením sporných ustanovení vyplýva, že zákonnú požiadavku vyjadrenia údaja o konečnej splatnosti úveru a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno interpretovať tak

rigorózne ako to urobil žalobca. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, ako podstatnú skutočnosť je potrebné zdôrazniť aj to, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukázala na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy uviedol: V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Podľa odôvodnenia napádaného rozhodnutia má byť dôvodom bezúročnosti úveru nesprávne určená hodnota RPMN. Tento záver súd odôvodňuje odkazom na výpočet podľa aplikácie/ internetovej kalkulačky na webovej stránke www.fininfo.sk. Čiže výsledok pri výpočte, aký zvolil súd prvej inštancie nemôže byť správny, pretože postup predchádzajúci tomuto výsledku nie je správnym.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. K argumentom žalovanej vo vzťahu ku konečnej splatnosti žalobca uviedol, že poukaz žalovanej je bez právneho významu, pretože predmetom tohto konania nie je revolvingový (opakujúci sa) spotrebiteľský úver, ktorý zmluvný vzťah prebieha tak, že spotrebiteľ opakovane po vyčerpaní úverového rámca resp. veriteľom povolenej sumy túto čerpá a spláca a tak sa vzťah opakuje - je tým pádom zmluvným vzťahom na dobu neurčitú. Predmetom tohto konania je spotrebiteľský úver, čerpaný jednorazovo a postupne žalobcom splácaný, bez využitia možnosti čerpať i revolving. Uvedené jednoznačne preukazuje i počet splátok v Zmluve, ktorý je daný konkrétny počtom, čo je pri revolvingovom úvere vzhľadom na jeho charakter vylúčené. Teda na predmetnú vec sa nemôžu použiť ustanovenia Zmluvy týkajúce sa revolvingu práve z dôvodu, že termín splatenia (aj keď nesúladne s požiadavkou zákona) bol určený len počtom splátok. Pokiaľ údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru a konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, preto v rámci kontraktačného procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu žalobcom (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom - dlžníkom predložený. Je nepochybné, že oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalobca na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo. V Zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok), pričom v nej nie je uvedené, ktorý mesiac je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejmé, kedy mala žalobca úver začať splácať a potom nie je možné ani s použitím jednoduchej matematiky vypočítať deň konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ nie je zrejmá splatnosť poslednej splátky úveru, nemožno potom ani podľa bodu 4.5 zmluvných dojednaní (na čo poukazuje žalobca) dospieť k určeniu dňa konečnej splatnosti úveru, aj keď podľa tohto bodu (4.5) deň splatnosti poslednej splátky úveru, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu rovnako nie je možné určiť termíny jednotlivých splátok. Z bodu 2.1 Zmluvných podmienok vyplýva, že termín splatnosti splátky bude (až za predpokladu) v prípade schválenia žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom..atď. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase podpisu zmluvy, nebola zrejmá splatnosť prvej splátky, a teda ani konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu tak zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti, ani termíny jednotlivých splátok, a teda sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Uvedený údaj má svoje zásadné opodstatnenie, nakoľko tento priamo súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to najmä s dohodnutou odplatom za užívanie požičanej istiny, pretože zmluvné úroky sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t.j. spolu s istinou. Doba splatnosti úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti splatné úroky z tejto splátky. Uvedený údaj preto slúžil na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný

platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Uvedené potvrdzuje i súdna prax (Uznesenie ÚS SR z 18.9.2012 sp. zn. IV. ÚS 476/2012, závery odôvodnenia rozsudku NS SR publikované pod R 59/1998, závery z uznesenia NS SR pod sp. zn. 4Obo 143/1998, rozhodnutia KS v Žiline z dňa 19.11.2013 sp. zn. 5Co/165/2013, KS v Prešove z 30.5.2012 sp. zn. 1Co/30/2012, KS v Žiline z 25.2.2014 sp. zn. 5Co/567/2013).

Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ je totiž zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný už pri podpise zmluvy, v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti, teda kedy nastane konečná splatnosť úveru (dokedy bude splácať úver). Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom žalobca zdôrazňuje, že v prejednávanej príhode ide o náležitosť predpokladanú zákonom. Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou žalovanej v uzatvorenej zmluve o úvere jednoznačne a zrozumiteľne uviesť termín konečnej splatnosti úveru. Tento údaj sa však v predmetnej zmluve nenachádza.

Žalobca má za to, že rovnako správny je i záver súdu, že Zmluva neobsahuje presný údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, t. j. neobsahuje dátum poslednej splátky úveru, pričom tento údaj je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ.

Z dôvodu, že súd dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, písm. f/ a k/ ZoSÚ, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pritom ďalšími dôvodmi bezúročnosti sa súd nezaoberal, žalobca sa k druhému dôvodu, pre ktorý žalovaná napáda rozhodnutie súdu (podľa názoru žalovanej má z odôvodnenia napádaného rozhodnutia vyplývať, že ďalším dôvodom bezúročnosti úveru je nesprávne určená hodnota RPMN) vyjadrovať nepovažuje za potrebné, nakoľko uvedený dôvod sa v obsahu rozhodnutia nenachádza.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny a potvrdiť ho.

5. Prvým rozsudkom v predmetnom spore z 26.3.2018 č. k. 19C/22/2017-121 súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 814,93 eur spolu s úrokom z omeškania o výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 3.2.2017 až do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobu v časti úroku 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 30.1.2017 do 2.2.2017 zamietol; III. konanie v časti určenia, že zmluva o úvere č. 8500070250 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 16.7.2014 je neplatná, eventuálne, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. 8500070250 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou dňa 16.7.2014 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a v časti určenia, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500070250 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 16.7.2014 je neplatná, zastavil; napokon rozhodol, že IV. žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací na základe včasného odvolania žalovanej uznesením z 21.8.2019 pod č. k. 10Co/90/2018-165 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej a v časti náhrady trov prvoinštančného konania (I. a IV. výrok) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Predmetom konania tak zostalo iba zaplatenie sumy 814,93 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 3.2.2017 do zaplatenia.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (v poradí druhý rozsudok) na právnom názore, že úver v danom prípade je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu údajov o dobe

trvania zmluvy, o termíne konečnej splatnosti úveru, a termínov jednotlivých splátok, ako obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ a preto nakoľko žalobca uhradil žalovanej sumu vyššiu ako bol poskytnutý úver, došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinná vydať.

Odvolaťka oponovala, že závery súdu odôvodňujúce bezúročnosť úveru sú nesprávne po skutkovej i právnej stránke, záver súdu o omeškaní od 3.2. 2017 je neopodstatnený, keďže výzva zo dňa 30.1. 2017, na ktorú súd prvej inštancie poukazuje ako dôvod začiatku omeškania, neobsahuje žiadnu výzvu na vyplatenie akejkoľvek čiastky.

Podľa § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ v znení účinnom do 31.8.2014: (1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. (2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom do 31.5.2014, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definíčné znaky takejto zmluvy. Žalobca uzatváral zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaná vystupovala v postavení dodávateľa, teda osoby, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, prípadne inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, 4 O. z.). Na uvedené nemá žiaden vplyv skutočnosť, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v Obch.z. (zákon č. 513/1991 Zb. Obchodnom zákonníku v znení neskorších predpisov).

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade noriem na ochranu spotrebiteľa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri

uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca s podanou žalobou predložil súdu prvej inštancie listinu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“, číslo zmluvy (VS): 8500070250, podpísanú žalobcom 15.7.2014 v Šali a žalovanou 16.7.2014 v Bratislave.

V jej 5. bode sú údaje o požadovanom revolvingovom úvere v eur: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1.500 eur, mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb: 89,65 eur, splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka vrátane úrokov: 53,25 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru): 1967 eur, predpokladaná RPMN za úver (v %): 20,91, ročná úroková sadzba úveru (v %): 18,03, priemerná RPMN za úver (v %): 49,67, poskytnutá čiastka revolvingu: 0 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 0 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 0, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 0, poplatok za poskytnutie úveru 50 eur.

V jej 6. bode sú údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1.500 eur, mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb: 89,65 eur, splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka vrátane úrokov: 53,25 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru): 1967 eur, RPMN za úver (v %): 20,91, ročná úroková sadzba úveru (v %): 18,03, priemerná RPMN za úver (v %): 49,67, poskytnutá čiastka revolvingu: 0 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 0 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 0, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 0, poplatok za poskytnutie úveru 50 eur. Navyiac (oproti bodu 5) je v 6. bode uvedená aj ročná sadzba úrokov z omeškania (v %): 5,15.

Ďalej žalobca predložil Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500070250, zo 16.7.2014, v ktorom je ako veriteľ uvedená žalovaná a ako dlžník žalobca, údaje o schválenom úvere: číslo zmluvy o RÚ: 8500070250, schválená výška úveru: 1.500 eur, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 53,25 eur, z toho istina 41,67 eur a úroky 11,58 eur, splátka podľa Dohody o poskytnutí služby (mesačne) 36,40 eur, výška celkovej platby na úhradu (mesačná splátka úveru + splátka podľa Dohody o poskytnutí služby) 89,65 eur, poplatok za poskytnutie úveru 50 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru: 1.9.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru: 1.8.2017, periodicita splácania úveru: mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania: 1, celková výška úveru 1.500 eur, RPMN úveru 20,91%, priemerná hodnota RPMN ku dňu podpísania zmluvy o RÚ 49,67%, úverový limit 1.500 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver+úroky za celú dobu čerpania úveru): 1917, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb 1.310,14 eur, ročná úroková sadzba úveru 18,03%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,15%, dátum nadobudnutia platnosti Zmluvy o RÚ: 16.7.2014, dátum nadobudnutia účinnosti Zmluvy o RÚ: 16.7.2014. Oznámenie je podpísané iba žalovanou.

Súd prvej inštancie správne uzavrel, že dňa 16.7.2014 došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, kedy žalovaná prijala návrh, žiadosť podpísanú žalobcom dňa 15.7.2014. Taktiež správne dôvodil, že ZoSÚ obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zároveň vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala písomnú formu, a preto, ak majú byť akékoľvek náležitosti zmluvy (označované tiež ako povinné) obsiahnuté vo viacerých listinách, tak povinná písomná forma sa týka každej tejto listiny. Pokiaľ však takáto zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Aj

podľa názoru odvolacieho súdu bol postup žalovanej v kontraktačnom procese v tejto veci v príkrom rozpore s takouto požiadavkou, najmä ak spotrebiteľ - dlžník podpisuje žiadosť o úver, zástupca veriteľa vyplnía ním požadované parametre úveru, potom dochádza ku schváleniu úveru, a teda aj k podpisu zmluvy zo strany veriteľa, pričom je zrejmé, že od počiatku spotrebiteľ - dlžník nemal a ani nemohol mať k dispozícii všetky tie údaje, ktoré mu ako spotrebiteľovi majú byť poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o úvere, a ktoré zároveň majú byť uvedené ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru a konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známa doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, potom v rámci kontraktačného procesu je potrebné, aby po doplnení návrhu žalovanou (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom - dlžníkom predložený. Je nepochybné, že v predmetnej veci Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500070250 v čase podpisovania návrhu žalobcom na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo (žalobca podpisoval návrh dňa 15.7.2014 a oznámenie je datované dňom 16.7.2014), a tak nemohlo byť ani jeho súčasťou a ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou uzatvorenej zmluvy.

Nedôvodnou tak bola odvolacia námietka žalovanej, že deň splatnosti poslednej splátky úveru (od ktorého odvodzovala žalovaná termín konečnej splatnosti úveru) je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, keďže toto oznámenie v čase podpisovania návrhu žalobcom na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo, nemohlo tak byť ani jeho súčasťou a ani bez ďalšieho súčasťou uzatvorenej zmluvy. Odvolateľka obchádzala pri argumentácii ohľadom termínu konečnej splatnosti úveru skutočnosť, že v zmluve neboli vôbec určené termíny splátok. Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedený len počet splátok a výška splátky, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Z dôvodu, že nie je uvedený dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nie je možné určiť ani dobu trvania zmluvy, ako ani jeho konečnú splatnosť. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru nebol postačujúci, keďže predmetná listina predstavuje len jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi. V tejto listine, ktorú žalobca ako dlžník nepodpísal, nedošlo k dvojstrannému prejavu vôle, a teda ani k zmluvnému konsenzu o obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. V čase podpisu zmluvy žalobca ako spotrebiteľ ani nemohol mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti, vzhľadom na odlišný dátum podpisu zmluvy a dátum oznámenia veriteľa, obsahujúci údaje o dátume splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Žalobca tak nemal možnosť dodatočne ovplyvniť údaje obsiahnuté v jednostrannom právnom úkone veriteľa a absencia tejto obsahovej náležitosti (doby trvania zmluvy) mala za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pre vznik zmluvy sa vyžaduje prejav vôle oboch zmluvných strán, teda dlžníka i veriteľa, čo v danom prípade preukázané nebolo (vo vzťahu k namietanej obsahovej obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Oznámenie veriteľa nebolo možné považovať za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom na postrádaný zmluvný konsenzus veriteľa i dlžníka. Žalovanou označené súdne rozhodnutia sa nedostatkom zmluvného konsenzu, vyplývajúceho z odlišného dátumu prejavu vôle, nezaoberali.

Súd prvej inštancie tak dospel k správneému záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ. V zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka (vrátane úrokov): 53,25 eur, avšak v nej nie je uvedené, kedy je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejmé, kedy mal žalobca úver začať splácať a potom nie je možné ani s použitím jednoduchej matematiky vypočítať deň/termín konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ nie je zrejmá splatnosť poslednej splátky úveru, nemožno potom ani podľa bodu 4.5 zmluvných dojednaní (na čo poukazuje žalovaná) dospieť k určeniu dňa konečnej splatnosti úveru, aj keď podľa tohto bodu (4.5) deň splatnosti poslednej splátky úveru, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu (ak nebol určený termín prvej splátky) rovnako nie je možné určiť termíny jednotlivých splátok. Z bodu 2.1 Zmluvných podmienok vyplýva, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom..atď. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase podpisu zmluvy, nebola zrejmá splatnosť prvej splátky, a teda ani konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu tak zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani termíny jednotlivých splátok, a teda sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Poukaz žalovanej na legislatívnu zmenu vo vzťahu k obsahovej náležitosti konečnej splatnosti úveru, ktorá bola novelou ZoSÚ z vnútroštátnej zákonnej úpravy vypustená, bol bez právneho významu, keďže

doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údajá počiatku a ukončenia zmluvy) zostala súčasťou vnútroštátneho práva. Počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojim podpisom potvrdzuje svoju vôľu (súhlas) s vymedzenou dobou trvania zmluvy. S uvedeným záverom potom súvisí aj možnosť posúdenia rozsahu záväzku spotrebiteľa, ako i možnosť s istotou a bez ťažkostí rozpoznať dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Doba trvania zmluvy mala byť konkrétne časovo ohraničená, pričom táto obsahová náležitosť musela byť splnená už pri vzniku zmluvy, t. j. malo dôjsť tiež k zmluvnému konsenzu o vymedzení počiatočného a konečného okamihu povinnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, čo v posudzovanej veci preukázané nebolo. Uvedená obsahová náležitosť je obsiahnutá aj v článku 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, týkajúceho sa obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o úvere. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údajá počiatku a ukončenia zmluvy) ako obligatórna obsahová náležitosť zmluvy zostala súčasťou aj vnútroštátneho práva.

Vzhľadom na dôsledok absencie vyššie uvedených obsahových obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ (doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorým je zákonná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ), na ktorú súd prihliada ex offo (z úradnej povinnosti), už nedostatok týchto obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol postačujúci pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, bez potreby zaoberania sa prípadnou absenciou ďalších obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Nebolo sporným, že žalovaná reálne vyplatila žalobcovi sumu 1.450 eur. Žalobca tvrdil že uhradil žalovanej sumu 2.264,93 eur, žalovaná tvrdila a zdokladovala, že žalobca jej uhradil celkovo sumu 2.397,24 eur. Suma bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej tak predstavuje sumu 947,24 eur (2.397,24-1.450), avšak súd prvej inštancie, súc viazaný žalobným petitom (§ 216 ods. 1 CSP), v ktorom žalobca žiadal len sumu 814,93 eur, správne žalobcovi priznal istinu 814,93 eur, titulom bezdôvodného obohatenia žalovanej, získaného plnením žalobcu žalovanej bez právneho dôvodu.

Súd prvej inštancie priznal žalobcovi okrem sumy 814,93 eur aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 814,93 eur od 3.2.2017 až do zaplatenia. Priznanie úrokov z omeškania 5% ročne z istiny 814,93 eur od 3.2.2017 do zaplatenia, odôvodnil tak, že z listinného dôkazu (odpovede na výzvu žalobcu) je zrejmé, že najneskôr v tento deň bola žalovanej doručená výzva, z ktorej vyplýva, že žalobca má za to, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, žalobca v priebehu celého konania žiadal, aby žalovaná doručila súdu prehľad platieb, a to, že si žalovaná splnila túto povinnosť až dňa 12.2.2018, t. j. po tom čo súd pripustil zmenu žaloby, a tak suma bezdôvodného obohatenia bola jednoznačne zrejmá až v uvedený deň, nemôže byť na škodu žalobcu.

Odvolateľka oponovala, že záver súdu o omeškaní od 3.2.2017 je neopodstatnený, keďže výzva zo dňa 30.1. 2017, na ktorú súd prvej inštancie poukazuje ako dôvod začiatku omeškania, neobsahuje žiadnu výzvu na vyplatenie akejkoľvek čiastky.

Odvolací súd uvádza, že žalobca uviedol až v podaní z 11.1.2018, že si titulom bezdôvodného obohatenia uplatňuje voči žalovanej 814,93 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 30.1.2017 (kedy bola žalovanej doručená predsporová výzva) do zaplatenia (teda zmenil žalobu určovaciu na žalobu na plnenie). Toto podanie bolo žalovanej doručené najneskôr 18.1.2018, keďže sa k zmenenej žalobe vyjadrila v podaní z 18.1.2018, v ktorom o.i. namietla premlčanie nároku a uviedla, že nesúhlasí s priznaním úroku z omeškania od 30.1.2017, pretože k tomuto dňu žalovaná nebola v žiadnom omeškaní a žalobca si voči nej neuplatnil požiadavku o zaplatenie sumy, ktorú uvádza vo svojom podaní, žalobcom označená predsporová výzva neobsahuje požiadavku na zaplatenie sumy 814,93 eur.

Túto námietku odvolateľky považuje odvolací súd za dôvodnú, nakoľko výzva žalobcu z 30.1.2017 zn. Úverová zmluva - predsporová výzva, obsahuje iba tvrdenie žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a návrh dohody o urovaní, na základe ktorej príde k jednoznačnému určeniu povinnosti žalobcu uhradiť úver v zmysle zmluvy len vo výške istiny, t. j. určenie (potvrdenie), že úver je bezúročný a bez poplatkov a vrátenie preplatku, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia. Konkrétne sumu (814,93 eur), ktorú žalobca žiada vydať ako bezdôvodné obohatenie od žalovanej žalobca uviedol až vo vyššie uvedenom podaní z 11.1.2018.

Na základe uvedeného v súlade s ust. § 517 ods. 2, § 563 O.z. a § 3 Nariadenia vlády SR 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z., v rozhodnom znení, odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti príslušenstva pohľadávky tak, že žalovaná je

povinná zaplatiť žalobcovi 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 814,93 eur od 20.1.2018 (najneskôr 18.1.2018 bolo žalovanej doručené podanie žalobcu, ktorým žiadal o splnenie dlhu, žalovaná mala dlh splniť 19.1.2018 a keďže tak neurobila od 20.1.2018 je v omeškani) do zaplattenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Pokiaľ sa odvolateľka v odvolaní vyjadrovala k hodnote RPMN, túto náležitosť súd prvej inštancie v napadnutom (druhom) rozsudku neposudzoval, odôvodnenie na tejto náležitosti nespočíva, preto sa odvolací súd touto námietkou nezaoberal.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie; jeho zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku, je v ňom totiž dostatočne vysvetlené z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdil.

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti istiny 814,93 eur podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj rozhodnutia o náhrade trov konania (odvolacími námietkami nespochybných).

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V posudzovanej veci z hľadiska materiálnej spravodlivosti mal žalobca v tomto odvolacom konaní v podstate plný úspech. Skutočný neúspech žalobcu bol len v nepatrnej časti 3,88% (vo výške rozdielu medzi uplatnenou pohľadávkou s príslušenstvom /814,93+196,03=1.010,96/ a priznanou pohľadávkou s príslušenstvom /814,93+156,85=971,78/ ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu). Bol preto daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ustanovenia súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V danom prípade vznikol nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania žalobcovi v plnom rozsahu, keď odvolací súd nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)